

HRANIČNÍ VODY

detektivní román

WILLIAM KENT
KRIEGER

VYŠEHRAĐ

Hraniční vody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

William Kent Krueger
Hraniční vody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

WILLIAM KENT
KRUEGER
HRANIČNÍ
VODY

WILLIAM KENT
KRUEGER

HRANIČNÍ
VODY

Přeložil Zdeněk Polívka

VYŠEHRAĐ

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom,
co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!

Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat,
nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě
navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © 1999 by William Kent Kruger.
All rights reserved. Published by arrangement
with Browne & Miller Literary Associates, LLC.
Translation © Zdeněk Polívka, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7601-944-7
ISBN e-knihy 978-80-7601-948-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7601-954-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7601-955-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Pro Diane (plním svůj slib)
a
pro mé rodiče Marilynne a Kruega,
kteří mě naučili, abych se nezalekl
dobrodružství ani lásky.

1

S TÍMHLE RUDOCHEM JEN TAK NĚCO NEHNE. Milwaukee si trochu riskantně dopřál na starci spočinout obdivným pohledem. Navíc mu to pálí. Škoda jen, že je tak důvěřivý. To mu taky nakonec bude osudným, pomyslel si.

Milwaukee se odvrátil od indiána a promluvil ke dvojici mužů sedících u ohně. „Můžu sice pokračovat, ale tenhle indián zpívat nebude. Za to víceméně ručím.“

„Měl jsem pocit, že ručíš hlavně za výsledky,“ opáčil nervózně vypadající muž.

„Dostanu, co chcete, ale tadyten mi k tomu nepomůže.“

„Pokračuj,“ poručil nervózní muž, zatlačil jednu dlaň do druhé a pohodil hlavou ke starci.

„Dělej.“

„Jak je libo.“ Milwaukee postoupil k ohništi a vytáhl z uhlíků dlouhou bukovou větev. Její konec byl rozžhavený do ruda a z obou stran z něj vyrážely plameny jako pár ďábelských rohů.

Starý indián visel s rukama a nohama rozpraženými mezi dvojicí útlých břížek, k nimž ho poutaly nylonové šňůry, které měl omotané kolem zápěstí a kotníků. Byl nahý a noc chladná a sychravá, až mu z krve stékající přes vyčnívající žebra stoupla pára. Zbytek hlubokých lesů za ním zakrývala temná opona noci. Ve světle ohně připomínal osamělého herce v nějaké královské tragédii.

Nebo, napadlo Milwaukeeho, když se blížil s hořící větví, polámanou loutku.

Milwaukee popadl starce za dlouhou šedou hřívu a zvedl mu hlavu. Jeho víčka se zatřepotala a odhalila dvojici mandlových očí. Odevzdaných, ale nezlomených.

„Vidíš to?“ Milwaukee přidržel žhnoucí hrot několik centimetrů od starcova obličej. „Oči se ti uvaří v hlavě jako polívka. Hezky jedno po druhém.“

Mandlové oči neochvějně spočívaly na Milwaukeeem, jako by mezi nimi žádný plamen ani nebyl.

„Prostě vyklop, kde najdeme tu ženskou, a já toho nechám,“ vybídl ho Milwaukee. Ačkoliv to tak opravdu myslel, zklamalo by ho, kdyby indián v tuhle chvíli povolil. Cítil totiž se starcem jakousi zvláštní spřízněnost, která neměla nic do činění s jejich současnou situací, ale týkala se spíš jejich duší, čehosi nezdolného v nich, něčeho, co nervózní muž u ohně nikdy nepochopí. Milwaukee starci rozuměl, cítil jeho vnitřní sílu, věděl, že jim informaci, po které prahnou, nikdy nevydá. Živí budou nadále tápat a všechny důležité odpovědi nakonec jako vždy spočinou s mrtvými.

„Snad jsi nevyměknul?“ ozval se druhý muž sedící u ohně. Byl to obr s vyholenou hlavou. Větví podobnou té, kterou třímal Milwaukee, si připálil tlustý kubánský doutník a pousmál se. Usmíval se proto, že vyjma něho samého byl Milwaukee nejtvrdší chlap, jakého znal. A stejně jako Milwaukee i on nervózního muže toleroval jenom kvůli penězům.

„Udělej to,“ rozkazoval muž podrážděně. „Pohni s tím, prokristapána. Musím vědět, kde je.“

Milwaukee se dlouze zahleděl do starcových očí, do jeho duše, a nehlasně k němu promluvil. Pak pomalu sklonil větev k jeho tváři. Plamenný odraz vyplnil starcovo pravé oko.

Indián ani nemrknul.

2

WENDELL MĚL TŘI DNY ZPOŽDĚNÍ. Vztek ji pomalu opouštěl a místo něj na ni jako balvan doléhala obava. Wendell Dva nože pozdě nikdy nechodil.

Časně odpoledne opustila srub a podél potůčku se vydala k jezeru. Tak jako většina jezer v oblasti zvané Hraniční vody bylo i tohle maličké. Úzká a protáhlá vodní plocha – devadesát metrů široká a necelý kilometr dlouhá – ležela v hlubokém korytě sevřeném mezi dvojicí hřebenů ze šedého kamene porostlých topoly. Listy stromů byly ještě před týdnem zlatavě žluté, každý kmen připomínal rozžehnutou sirku. Teď byla většina větví holá. Ta troška listů, co se ještě držela na stromech, se třepotala ve větru vanoucím přes hřebeny a lístek po lístku odpadávala. Hladina jezera ležela bez hnutí. I ve dnech, kdy topoly vysoko na hřebenech bičoval vítr, zůstávala tahle štěrbina vody zcela klidná. Wendell jí vyprávěl, že příslušníci kmene Anišinábe jezero nazývali Nikidin, což v překladu znamenalo vulva. Často pozorovala tu podlouhlou plochu ticha, v níž se povětšinou zrcadlila pouze obloha, a usmívala se nad vnímavostí Wendellova kmene.

Pohled na to šedé kamenité koryto v ní teď ale vzbuzoval obavy. Kde ksakru vězíš, Wendelle?

Stavil se před deseti dny s obvyklou dodávkou jídla a baterií do jejího drahocenného magnetofonu. Oznámil jí, že další návštěva bude jeho poslední; je načase, aby odešla. Pokud prý

se zdrží déle, mohla by ji tu zastihnout zimní bouře a odchod pak bude učiněné peklo. Pohledem tehdy přelétla topoly, jejichž listy teprve začínaly žloutnout, šmolkově modrou oblohu a klidnou hladinu jezera, ve kterém se odpoledne pořád ještě dalo smočit, a zasmála se.

Sníh? Ptala se nevěřičně. Ale vždyť je tu tak krásně, Wendelle.

V těchto lesích, varoval ji chmurně, v téhle zemi, si nikdo nemůže být ničím jistý. Je lepší být připravený.

Práce, která ji na tohle tajné místo zavedla, byla skoro hotová, a tak souhlasila. Až příští týden znovu přijede, bude nachystaná. Jako vždy mu předala dopis k odeslání a sledovala, jak ve své kánoi klouže do dálky a zanechává za sebou stříbřité vlnky, které se za ním rozbíhaly jako ocasní pera nějakého obřího ptáka.

Vysoko po modré obloze teď plavaly řídké bílé obláčky a po hřebenech se proháněl neodbytný vítr, který sice necítila, ale zato jasně viděla ve vlnících se topolech. Přitáhla si džínovou bundu k tělu a se zachvěním ji napadlo, jestli ta vůně ve vzduchu, cosi ostrého a jasného, náhodou není předzvěstí zimní bouře, před kterou ji varoval Wendell.

Vůbec poprvé od doby, kdy dorazila k tomu osamělému jezeru a starému srubu, ji svazoval pocit naléhavosti. Otočila se a vydala se zpět podél stužky potoka směrem k chatce ukryté za skupinkou borovic. Z neopracovaného dřevěného stolu vedle bachratých kamínek vzala svůj magnetofon a zapnula ho. V pravém dolním rohu přístroje byla kontrolka, která se rozblíkala, když začaly docházet baterie. Světélko červeně mrkalo. Přiložila si zařízení k ústům a chytila ho oběma rukama.

„Sobota, patnáctého října. Wendell pořád nikde.“

Chvilku jen tak seděla v prázdném srubu a poslouchala odpolední ticho, bolestně si vědoma vlastní samoty uprostřed téhle majestátní divočiny.

„Slíbil, že přijde, a je to jediný člověk, který slib vždycky dodržel,“ pokračovala do přístroje. „Něco je špatně, vím to. Něco se mu stalo.“

Červené světélko zhaslo. Nechala magnetofon zapnutý, i když nevěděla, jestli vůbec stačil zachytit její poslední zpověď: „Bože, mám strach.“

3

CORK ZTĚŽKA ODDYCHOVAL a cítil se skvěle. Běžel už hodinu a blížil se k domovu. Každý jeho krok dopadal na podestýlku spadaného listí a každé nadechnutí ho naplňovalo prašnou vůní dlouhého suchého podzimu. Držel se šterkové cesty, která vedla souběžně s tratí Burlingtonské severní. Koleje procházely minnesotským městečkem Aurora a sledovaly konturu Železného jezera. V pozdním odpoledni toho dne uprostřed října byla hladina jezera mrtvolně klidná, bezchybný odraz bezchybné oblohy, modrý a pronikavý. Stromy podél břehu byly v jednom ohni, oranžové a rezavé exploze na nehybné vodní ploše. Osamělí rybáři v lodkách tu a tam nahazovali udice a vodní zrcadlo se co chvíli tříštilo v kratičkých stříbrných šplíchancích.

Cork proběhl skupinkou zlatolistých břízek a osik, která obklopovala trosky staré slévárny, a spatřil Samův stánek. Plechovou chatku tvaru půlválce, jež se stavěly za druhé světové, kterou Corkův kamarád Sam Zimní měsíc předělal na hamburgerový kiosky. Průčelí chatky zdobily obrázky burgerů – jimž dominoval Samův „luxusák“ – s hranolky a kornouty se zmrzlinou. Cork žil v zadní části chatky. Stánek zdědil před dvěma lety poté, co jeho starého kamaráda zabil malý vyděšený mužík s velkou puškou.

Když přebíhal koleje, zaslechl ze Samova stánku výkřik. Přehradil do sprintu a vyrazil k chatce. Za posuvnou zástěnou

jídelního okénka divoce poskakovala jeho dvanáctiletá dcera Annie.

„Co se děje?“ zavolal Cork.

Annie si servala sluchátka z uší. „Notre Dame skóroval, bomba!“

Měla vytáhlou sportovní postavu a tvář samou pihu. Zrzavé vlasy nosila přísně nakrátko. Měla na sobě kraťasy z modrých ustřižených džínů a tričko s velkým barevným nápisem LÁSKA JE BARVOSLEPÁ. Její nadšení pro Bojovné Irčany, fotbalový tým z Notredamské univerzity, bylo letité a pověstné. Annie byla zbožnější než papež. Cork jí tu hlubokou a jednoduchou víru občas záviděl, protože on sám už ji nesdílel. Dokonalost toho odpoledne v něm ale nyní probouzela vnitřní klid stejně mocný jako ta nejprocitěnější křesťanská modlitba.

Přímá je má cesta.

Vzpřímená má hlava.

Upřímné mé srdce.

Přímá i moje řeč.

Laskavý budu k mým bratřím a sestřám.

Laskavý budu k zvířatům i ptákům.

Vybavila se mu slova popěvku, který zpíval starý Henry Meloux. To podle Corca shrnovalo víceméně všechno.

„Kde je Jenny?“ zeptal se. Nechal svoje dvě dcery starat se o stánek, zatímco si šel zaběhat. Annie zůstala na svém stanovišti. Po Jenny se ale slehla zem.

„Prohlásila, že se tu nic neděje, a šla se projít.“

Cork cítil v jejím hlase nelibost. Pro Annie bylo důležité poslouchat, pravidla existovala z dobrého důvodu a jejich překročení si bez výjimky zasluhovalo příkrý pohled. Katolička jedna báseň.

„Vážně tu nikdo nebyl?“

„Bylo tu úplně mrtvo,“ přisvědčila Annie.

„Tak tos to vyhrála,“ poznamenal Cork. „Mohlas poslouchat zápas a nikdo tě u toho neotravoval.“

Annie se zakřenila a nasadila si zpátky sluchátka.

„Jdu si dát sprchu,“ oznámil Cork. Sůl z jeho potu začínala krystalizovat a připadal si jako obalený pískem.

Než se stačil pohnout, přes koleje poskočilo nákladní auto, zvířilo prach podél nebezpečně příjezdové cesty k chatce a zastavilo nějakých pět metrů před Corkem. Vůz byl nalakovaný na zlatou a měl na sobě velký zelený čtyřlístek se zeleným nápisem hlásajícím CLOVER LEAF POTATO CHIPS. Ze dveří vystoupil hřmotný pupkatý Fin Charlie Aalto, ve zlaté košili a zlaté kšiltovce se stejným zeleným logem jako na dveřích vozu.

„Jak to šlape, O’Connore? Koukám, že makáš na další maraton nebo co.“

„Jednou ročně mi to stačí, Charlie,“ odtušil Cork. Byl to jen týden, co uběhl maraton v Twin Cities. Svůj první. Nezvzládl ho sice pod čtyři hodiny, ale doběhl, z čímž se rád spokojil. „Co ty tady? U nás se většinou stavuješ v pondělí.“

„Jedu zpátky z Toweru. Řek jsem si, že si ušetřím jednu cestu. Jak jdou kšefty?“

„Obstojně. Teď je to tu krapet ospalé, ale jinak je to nejlepší podzim, co pamatuju.“

Charlie otevřel zadní dveře nákladáku, za kterými byly naskládané bedny s brambůrky. „Přijde nás to draho,“ poznamenal Charlie. „Dám krk, že tu máme sníh už na Halloween. Haldy. A v patách se mu přiřezne pěkně vražedná zima.“ Sundal dvě krabice brambůrků, jednu obyčejnou, druhou s příchutí barbecue.

„Proč myslíš, Charlie?“

„Klábosili jsme tuhle se starým Adolphem Penskem. U Dvou růžků. Pokládá pasti u Rust Creek. Prej že takový kožichy, jako mají teď, už na ondatrách neviděl roky.“

„To se bude dobře rybařit na ledu,“ mínil Cork.

„To jo,“ přisvědčil Fin a přikývl. Závistivě si prohlížel nejbližšího rybáře na jezeře. „Byl to divokej rok. Ani jsem si do tý svý loďky pořádně nesedl. Co bych za to dal, nahazovat teď na jezeře jako támhleten chlápek.“ Chvíli muže na jezeře ještě pozoroval. „No,“ rozhodl se, „možná ne úplně jako on.“

Cork pohlédl na rybáře na Železném jezeře. „Proč ne?“

„Se na něj podívej, sakra. O rybaření toho ví asi jako starý necky. Tváří se, že má nastraženo na hladině. Jako na přívlač. Jenže s tím se musí trochu hopkat po vodě, aby si to štiky spletly s žábou nebo podobnou havětí. On to ale nechává klesnout, jako by chytal na červa. Žádná ryba není tak pitomá, aby mu po tom chňapla.“ Ztrápeně zavrtěl hlavou. „Bože, chraň nás před těma měšťákama.“

„Když o tom tak přemýšlím,“ napadlo Corka, „je tam už celý den a hrom do mě uhoď, jestli odtamtud vytáhnul jedinou mřenku.“

Charlie mu podal pero a účtenku za brambůrky. „A teď mi pověz, proč by nějaký rybář, i ten nejnatvrdlejší, zůstával celý den na tom samým fleku, když mu tam nic nebere.“

Ze stánku se ozval další výkřik.

„To je Annie?“ ptal se Charlie.

„Poslouchá zápas Notre Damu. Museli zase bodovat.“

„Pořád chce bejt jeptiška?“

„Buď,“ pravil Cork, zatímco podepisoval stvrzenku za brambůrky, než Charlie odjede, „anebo z ní bude první ženský rozehrávač za Bojovné Irčany.“

Stánek U Sama stál na okraji Aurory, přímo na břehu Železného jezera. Sam Zimní měsíc postavil jednoduché bytelné molo v místě, kde přistávaly rekreační lodi, ze kterých měl většinu své obživy. Přímo na sever odtud se tyčil pivovar Bearpaw, od kterého Corkův pozemek dělil jenom drátěný plot. Cork pivovar dvakrát nemusel, ale pravdou bylo, že na tom místě stál déle než Samův stánek a za těžkých časů haprující ekonomiky, než tu kmen Odžibvejů z rezervace Železná

jezero postavil Čipevajanské Grand Casino, držel spoustu domácností v Auroře nad vodou. Takže co si měl co stěžovat?

Cork sledoval skoro prázdné jezero a podával krabice brambůrků okénkem dovnitř Annie. „Co říkáš, že bychom to dnes už odpískali?“ navrhl.

„A co Jenny?“

„Domů trefí.“

„Máme mít otevřeno ještě další hodinu,“ připomněla mu. „Co když se sem někdo přijde najíst, a my nikde?“

„K čemu je dobré být šéf, když jednou za čas neporušíš pravidla?“ nadhodil Cork. „Pro dnešek balíme.“

Annie se nehýbala. Pohodila bradou k autu, které zrovna parkovalo na místě, kde ještě před chvílí stál nákladák s brambůrky Charlieho Aalta. „Vidíš? Zákazník.“

AUTO BYLO PRONAJATÉ, černý Lexus. Muž, který z něho vystoupil, si sundal sluneční brýle a vykročil jejich směrem.

„Corcoran O'Connor?“

Byl to kus chlapa, táhlo mu na šedesát, s prořídlými šedivými vlasy a tenkým šedivějícím knírkem. Měl protáhlý, nepřilíhý pohledný obličej s vystupující sanicí, kterým Corkovi trochu připomínal bladhaunda.

„To jsem já.“

Muž byl oděný v drahé kožené bundě ze světle hnědého semiše připomínajícího srnčí srst a pod ní měl rezavý rolák. Soudě podle barvy a množství vrstev jeho oděvu očekával běžný podzimní den. Na dnešek to bylo moc, ale dlouhý teplý podzim je koneckonců překvapil všechny. I přes kvalitní šaty působil – snad kvůli pomalé klátivé chůzi – jako někdo, kdo celý den strávil s pohledem zabodnutým do kobyly zadnice, zatímco zápasil s pluhem brázdícím rudou hlínu.

„Já jsem nějaký William Raye.“ Podal Corkovi ruku.

„Já vím,“ na to Cork. „Arkansaský Willie.“

„Takže si na mě vzpomínáte.“ Muž vypadal potěšeně.

„Poznal bych vás kdekoliv, dokonce i bez montérek a bendža. Annie,“ Cork se otočil na dceru. „Dovol, abych ti představil Williama Rayeho, známějšího jako Arkansaský Willie. Pane Rayi, tohle je moje dcera Annie.“

„Nesmírně mě těší, malá slečno. Jakkak se dnes máme?“

Jeho hlas byl pomalý, podobně jako jeho chůze, a každé slovo vyslovoval jako by mělo slabiku navíc. Cork si ten hlas pamatoval dobře. Před dvaceti lety si každou sobotu večer vyčistil celý svůj rozvrh, aby mohl zasednout před televizi, kde dávali *Tancovačku u třeskatého skunka*. Byla to přehlídka country hudby, která běžela hned na několika stanicích zároveň, plná kytar, fidlování, bendž a tolika kukuřice, že by to nakrmilo stádo dobytka. Vysílala se přímo z Grand Ol' Opry v Nashvillu a uváděl ji Arkansaský Willie Raye s manželkou, ženou jménem Marais Grandová.

„Zlatíčko, byla bys té lásky a nalila mi trošilinku vody,“ poprosil Raye Annie. „V hrdle mám vyschlo jako v láhvi skunčí pálenky v neděli po ránu.“

„Pořád jste v branži, pane Rayi?“ ptal se Cork.

„Klidně mi říkejte Willie. Jako většina lidí. Ne, už nehraju ani pro charitu. Lacláče a bendžo jsem pověsil na hřebík, když zemřela Marais.“ Rána byla stará, ovšem smutek zaznívající v mužově hlase působil stále čerstvě. Strčil si ruce do kapes a jazykem si přejížděl po vnitřní straně tváře. „Mám teď nahrávací společnost,“ pravil a pookřál. „Ozark Records. Největší vydavatelství v branži. Blacklock Brothers, Felicity Green, Rhett Taylor. Všichni jsou u nás v Ozarku.“

„Tady máte, pane Rayi.“ Annie mu skrz okénko podala velký kelímek plný vody s ledem.

„Děkuji převelice, beruško.“

„Přijel jste se podívat na podzimní barvy?“ ptala se Annie.

„Ne, vlastně jsem tu kvůli tatínkovi.“ Otočil se na Corka. „Můžeme si někde na pár minutek promluvit? Mezi čtyřma očima?“

„Půjdeme se s panem Rayem na chvilku projít, Annie. Braň pevnost, jasné?“

„Jasně, tati.“

Došli na konec mola, kde v mělčinách plavaly rybičky. Vysoký obsah železné rudy v půdě zbarvoval vodu do rezava. Raye očima přejížděl jezero a uznale se usmíval.

„Dostal jsem se sem jen jednou jedinkrát. Když stavěli Grandview. Je to stejná nádhera, jako pamatuju. Člověk hned chápe, proč to tu Marais tolik milovala.“ Odložil kelímek s vodou na vybělená prkna mola a z kapsy kožené bundy vytáhl céděčko. Podal ho Corkovi. „Víte, kdo to je?“

„Shiloh,“ odpověděl Cork, když si prohlédl fotku ženy na obalu. Byla drobná a mladá, velice krásná, měla hladké černé vlasy, které jí jako vodopád spadaly přes záda až k zadnici. „Annie ji zbožňuje.“

„Moje dcera,“ oznámil Raye. „A Marais.“

„To vím.“

Raye na něj otočil svoji protáhlou psí tvář a pozorně si Corka prohlížel. „Víte, kde je?“

„Prosím?“ vypravil ze sebe zaskočeně Cork.

„Pokud ano,“ pokračoval honem Raye, „chci jednom vědět, že je v pořádku. Nic víc.“

„Willie, je mi líto, ale nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíte.“

Willieho mohutná ramena poklesla. Tvář se mu třpytila potem. Vysoukal se z bundy a pověsil ji na jeden ze sloupků kotvících molo. Hřbetem ruky si otřel čelo. „Potřebuju si sednout.“

Cork zahákl chodidlo za nohu stoličky, na které občas sedával, když rybařil z mola, a přistrčil ji k Rayovi, který na ni ztěžka dosedl. Muž sebral nazlátlý list, který na molo zavál vítr, a pomalu ho trhal na kousky, zatímco mluvil.

„Marais občas mluvíla o zdejších lidech, se kterými vyrostla. Když mluvívala o vás, říkala vám Nišíme.“

„Znamená to ‚mladší bratr,‘“ vysvětlil Cork.

„Musela si vás dost považovat.“

„Jsem polichocen, ale pořád nerozumím, co to má co dělat se Shiloh.“

„Má se to takhle: moje dcera už je nějakou dobu nezvěstná. Před několika týdny zrušila celý svůj program a vypařila se. Bulvár z toho má Vánoce.“

„Vím. Četl jsem o tom.“

„Psávala mi. Co týden mi posílala dopis. Všechny měly známku z Aurory. Ale před dvěma týdny chodit přestaly.“

„Možná se jí prostě nechtělo psát.“

„Kdybych tomu věřil, nebyl bych tady.“

„Nezmínila se v dopisech, kde je?“

„Ne konkrétně. Nechtěla, aby to někdo věděl. Přijela sem kvůli něčemu, čemu říkala... už si to přesně nepamatuju. Znělo to jako *mizérie* nebo tak nějak.“

„Mizérie.“ Cork si chvíli lámal hlavu. „Možná *miziwejá?* Znamená to ‚všechno dohromady. Všechno sakumprásk.‘ Dává vám to smysl?“

„Ani za mák.“ Raye pokrčil rameny. „Mluvila ale o srubu někde hluboko v Hraničních vodách. Prý ji tam dovedl starý přítel její matky, někdo s indiánskou krví. Proto mě napadlo, že byste to mohl být vy.“

„O vaší dceři nic nevím, Willie. Čeho se vlastně bojíte?“

„Víte, Shiloh už nějakou dobu chodí na psychiatrii. Drogy, deprese. Kdysi se pokusila o sebevraždu. Když přestala psát...“ Vzhlédl ke Corkovi jako člověk uvězněný na dně studny v naději, že mu shora někdo hodí lano. „Chci jen mít jistotu, že je moje dcera živá a v pořádku. Pomůžete mi?“

„Jak?“

„Pro začátek byste mi mohl pomoci najít toho jejího průvodce. To je vše.“

Z jezera k nim dolehl zvuk startujícího motoru. Dvě stě metrů od břehu se dal do pohybu rybářský člun chytající

na přívlač, jemně čeřil dokonalou hladinu a zanechával po sobě drobné vlnky, které se za ním třepotaly jako hedvábná modrá vlajka v lehkém vánku.

Cork zavrtěl hlavou. „Muž s indiánskou krví? S tím by mohla být celkem potíž. Polovina lidí v okrese má v sobě kapku krve Anišinábe. Už tu nedělám šerifa. Jenom prodávám hamburgery. Myslím, že byste s tím měl jít za skutečnou policií.“

„Nemůžu riskovat, že se toho někdo chytí,“ opáčil Raye poplašeně. „Kdyby se dostalo ven, že Shiloh se schovává někde tady v lesích, bulvár by se sem přihnal jako smečka psů na kus flákoty. Kdo ví, kdo by se po ní začal pít. Už tak dostává pořádný příděl dopisů od vyšinutých fandů. Kristepane, bylo by to jak začátek lovecké sezóny.“ Odhodil zbytky rozcupovaného listu. Polámané útržky se snesly na hladinu, kde lehce poskakovaly, jak po nich zespodu chňapaly ošálené rybičky, kterým velikostí, barvou a náhlým přistáním na vodu připomínaly hmyz. „Podívejte, vím, že mě v podstatě neznáte, ale nežádám vás jenom kvůli sobě. Kdyby Marais byla naživu, prosila by vás teď ona.“

Cork si promnul ruce, aby se trochu zahřál. Po běhu začínal cítit ztuhlost v nohou a ramenou. „Mám tu podnik, Willie. A už nejsem u policie.“

Raye vstal a zoufale popadl Corka za rameno. „Pomozte mi ji najít, a zaplatím vám dost, abyste mohl hned zítra odejít do důchodu.“

„Nevím, jestli vám vůbec dokážu pomoci.“

„Zkusíte to alespoň? Prosím?“

Zpoza výdejního okénka se ozval další výkřik Annie. Cork se zadíval směrem ke stánku. V jejím hlase bylo nadšení, nikoliv strach, ale donutilo ho to k zamyšlení. Co kdyby šlo o Annie? Nebo o Jenny? O jeho vlastní dceru. Byl by zoufalý, zrovna jako Willie. Tohle břímě naložila Williemu Rayovi na záda pouhá souhra okolností. Corkovi do toho nic nebylo,

a už vůbec to nebyla jeho zodpovědnost, přesto řekl: „Takže jste dostával dopis každý týden? A všechny se známkou z Aurora?“

„Ano. Nebylo v nich moc, co by podle mě stálo za zmínku, ale třeba vás něco trkne. Můžete se na ně podívat. Jsou všechny u mě v chatě.“

„Kdy bydlíte?“

„V Grandview.“

„Grandview? To je mi návrat.“

„To ano. Kolikrát už jsem si říkal, abych se toho místa zbavil. Je to minulost. Ale Marais to tam milovala. Nedokázal jsem se s ním rozloučit.“

„Zastavím se navečer. Chci si dát sprchu a něco sníst. Třeba v sedm?“ navrhl Cork.

„Díky.“ Raye mu popadl ruku a divoce jí zatřásl. „Děkuju mnohokrát.“

Jakmile Arkansaský Willie odjel, Cork se vrátil zpět k okénku. „Jak hrajou?“

„Je konec. Notre Dame vyhrál.“ Annie nasadila široký vítězný úsměv.

„Tak co? Zabalíme to?“

Annie se pustila do příprav, aby mohli zavřít. „Co chtěl pan Raye?“

„Jen trochu pomoci něco najít. Pomůžu mu.“

„Mluví jako vidlák.“

„Nenech se tím obalamutit, Annie. Vsadím se, že mu to přežvykování slámy vyneslo pěkný balík.“

Cork posbíral odpadky před stánkem, vytáhl veliký pytel na smetí ze sudu poblíž piknikového stolu a dovlekl ho k popelnici u cesty. Když se vracel zpátky, všiml si, že muž v loďce si také začíná sbírat věci a chystá se k odjezdu. Cork ho chvíli pozoroval. Charlie Aalto to trefil. Proč by nějaký rybář, i ten nejnatvrdejší, zůstával celý den na tom samém místě, když mu tam nic nebere?

4

AČKOLIV TO BYL NEJMÍRNĚJŠÍ PODZIM, jaký kdo za dlouhou dobu pamatoval, městečko Aurora se připravovalo na nejhorší. Takhle daleko na severu zima nikdy nebyla v myšlenkách daleko. Kubíky naštípaného dříví se vršily podél garáží a verand. Ve vzduchu se za noci vznášela těžká vůně dřevěného kouře. Nápis ve výloze obchodu s oblečením na Centre Street varoval, NESKOČTE JÍ NA TO! JE NA CESTĚ. ZIMNÍ KABÁTY S 20% SLEVOU. Košík s halloweenskými tykvemi před Nelsonovým železářstvím byl obložený vyskládanými fukary na sníh. Když Cork vezl Annie domů po Oak Street, zahlédl Neda Overbyho, jak z výsuvného žebříku připevňuje na okapy vánoční světýlka.

Cork zahrnul do Gooseberry Lane a zastavil na příjezdové cestě dvoupodlažního domu, kde vyrostl. Když vystupoval ze svého Bronca, zkontroloval pohledem houpačku na verandě, která teď osiřele tonula ve stínu. Zima pro něj nikdy nebyla doopravdy za dveřmi, dokud houpačku nesundal a do jara ji neuložil do garáže. Zůstal stát na trávníku a prohlížel si zářivě červený javor, jak se rýsuje na pozadí modré odpolední oblohy bez mráčku, a dlouze a zhluboka vdechoval vlahý podzimní vzduch. Usoudil, že i přes Charlieho sýčkování o závějích na Halloween houpačku ještě hezky dlouhou dobu nesundá.

Annie úprkem proběhla postranním vchodem do kuchyně. Cork ji následoval a vešel do domu, který až na něj s Annie působil zcela opuštěně.

V domě na Gooseberry Lane už nežil skoro rok a půl. Pomalu už si zvykal na osamělý život ve stánku, ale nebyl to způsob života, který by si sám vybral, kdyby tedy záleželo jenom na něm.

Annie už stačila zapnout televizi a sledovala shrnutí odpoledního zápasu. Cork prošel obývánkem a zavolal po schodech nahoru: „Je někdo doma?“

„Jsem tu.“ Hlas Jo se ozval z její pracovny na konci předsíně.

Nancy Jo O'Connorová seděla za svým stolem s papíry rozloženými před sebou a perem v ruce. Na sobě měla seprané džíny a džínovou košili s rukávy vykasanými k loktům. Krátké blondaté vlasy měla lehce pocuchané, jako kdyby si do nich frustrovaně vjížděla rukou. Nosila brýle, které zvětšovaly její ledově modré oči a dodávaly jí trochu polekaný výraz.

Nebyla sama. Za stolem kousek vedle ní seděl vysoký černovlasý muž s mandlovýma očima a světle bronzovou pletí typickou pro kmen Odžibvejů Anišinábe. Jakmile Cork vešel do místnosti, kousek si od Jo odsedl.

Jo si sňala brýle. Její oči se zmenšily, ale nebyly o nic méně modré. „Nikoho jsem ještě chvíli nečekala.“

„Nejsou zákazníci,“ vysvětloval Cork. „Zabalili jsme to dřív.“ Pokynul vysokému Šinobovi.

„Zdravíčko, Corku.“ Daniel Wadena ho obdařil přátelským úsměvem. Wadena byl manažer Čipevajského Grand Casina vlastněného kmenem Odžibvejů z rezervace Železné jezero. Na sobě měl červené tričko s černým nápisem přes hrudník hlásajícím NAMASTI SI KAPSU V GRANDU.

„Pracujete i v sobotu?“ zavrtěl Cork hlavou.

„Snažíme se dát do kupy smlouvy, abychom stihli položit základy kasinového hotelu, ještě než přijde zima,“ vysvětlila Jo. Už léta pracovala jako právní poradkyně pro kmen Anišinábe z místní rezervace.

„Tak to abyste si pospíšili,“ upozornil je Cork. „Slyšel jsem, že budeme mít snih už na Halloween.“

Wadena se podíval z okna. „To ti řekla meteorologická služba?“

„Ondatry,“ na to Cork.

Jo se protáhla. „Myslím, že pro dnešek mám dost, Dane.“

„Udělalí jsme kus práce,“ zhodnotil Wadena a vstal. Opatrně uložil štos dokumentů do svého kufříku, zaklapl patent a odstoupil od stolu. „Zase v pondělí?“ zeptal se Jo.

„Skoro celé dopoledne jsem u soudu. Po obědě?“ navrhl.

„Fajn. Vyprovodím se sám. „Šetři ji, Corku,“ prohodil, když vycházel z místnosti.

Cork přešel k židli, kterou před chvílí opustil Wadena, a usadil se na ní. Pozoroval Jo, jak urovnává papíry na stole.

„Je do tebe blázen, jen tak pro informaci.“

„Já vím.“ Otevřela šuplík ve stole a odložila do něj pera. „Nepodporuju ho v tom.“

„Hodně lidí by nejspíš řeklo, že je to šťavnatý úlovek.“

„Myslíš třeba jako makrela?“ Pohlédla na něj zpříma. „Poslední, co teď v životě potřebuju, je další mužský.“ Nasadila si zpátky brýle a udělala si poznámku do kalendáře.

Cork zaslechl otevírání vchodových dveří a za okamžik už se o rám dveří do pracovny opírala Rose, jeho švagrová, s malou nákupní taškou v ruce před sebou. Rose byla rozložitá, obyčejně vyhlížející žena s vlasy barvy prašné cesty a srdcem velikým jako Gibraltar. Od Jo se lišila skoro ve všem až na lásku k sestřiným dětem. Pomáhala je vychovávat už od malička, a ačkoliv nepocházely z jejího těla, pořádný kus jejich osobnosti vděčil za svou existenci laskavosti její duše. Cork k té těžkopádné ženě, která teď funěla ve dveřích, nikdy nepocítoval nic jiného než lásku a neutuchající vděčnost.

„Stevie běžel skoro celou cestu,“ oznámila Rose a snažila se popadnout dech. Na čele a spáncích jí vyskakovaly krůpěje potu a stékaly jí po buclatých tvářích. „V tomhle počasí je jak pomatený.“

„Kde ho máš?“ ptal se Cork.

„Tady jsem!“ Šestiletý Stevie se protáhl kolem své tety. Ze všech Corkových dětí nesl právě Stevie nejzřetelnější znaky anišinábské krve. Měl rovné tmavé vlasy, vysoké líce a husté obočí. Nedočkavě se usmíval na svého otce. „Annie říkala, že si se mnou zahraje fotbal, pokud budeš hrát taky. Půjdeš?“

„Jasně,“ přisvědčil Cork. „Ale jen chvilku. Sraz před domem.“

„Jupíí!“ zavýskl Stevie a rázem opět zmizel ve dveřích.

„Začnu dělat večeri,“ oznámila Rose. „Dáš si s námi, Corku? Jen hodím na gril pár burgrů.“

„Díky, ale ještě jsem se nestihnul ani osprchovat po běhání. Budu si chvíli házet se Steviem a vyrazím zpátky k Samovi, abych se dal trochu do pucu.“

„Máme půjčenou kazetu,“ zkusila to ještě jednou. „*Lvlho krále*. Toho má Stevie nejradši.“

Podíval se na Jo a ta přikývla. „Na to se možná stihnu vrátit. Ale nečekejte na mě.“

Rose se otočila a odnesla nákup do kuchyně.

„Přišla s vámi i Jenny?“ ptala se Jo.

„Šla se projít a už se nevrátila.“ zavrtěl hlavou Cork.

„Vsadím se, že je u Seana,“ konstatovala Jo.

„My o vlku.“

Jo následovala Corkův pohled upřený z okna. Jenny a dospívající chlapec právě vcházeli ze zadní uličky na dvorek. Stáli blízko sebe na konci šeríkového keře a políbili se. Cork se naklonil blíž k oknu s pletivem proti hmyzu.

„Nešmíruj,“ napomenula ho Jo.

„Já nešmíruju. Jen se snažím určit povahu jejich vztahu.“

Jenny rok od roku čím dál víc připomínala svou matku: drobná, blondatá, bystrá, nezávislá. Ve čtrnácti si chtěla nechat propíchnout nos, nabarvila si vlasy na fialovo a většinu oblečení sháněla u Armády spásy. Teď, když jí bylo málem šestnáct, se už o náušnici v nose ani nezmínila, barvu z vlasů si vymyla a nakupovala už jenom v buticích v nákupním středisku.

Dostal se jí do rukou *Deník Anaïs Nin* a od té doby usilovně šetřila, aby se mohla odstěhovat do Paříže, hned jak dokončí střední školu. Jo říkala, že ji to přejde, ale Cork si tím tak jistý nebyl. Jenny byla jako Jo, když se jednou pro něco rozhodla, byla to v podstatě hotová věc. Mladík, který s ní přišel, se jmenoval Sean Murray, byl to vytáhlý klučina s dlouhou černou kšticí a tmavým chmýřím na lících. Pokaždé, když ho Cork viděl, byl oblečený celý v černém.

„Co na něm vidíš?“ nadhodil Cork. „Vypadá jako vyhořelá sirka.“

„Píše jí básničky. A je to hodný kluk.“

Cork se obličejem málem přitiskl k síťce v oknu. „Jenny,“ zavolal. „Můžeš na minutku?“

„Corku, mazej odtamtud,“ vydechla Jo.

„Ten hodný klučina měl ruku na její zadnici,“ opáčil Cork.

KDYŽ SE VRÁTIL DO STÁNKU U SAMA, ze všeho nejdřív zamířil do sklepa.

Cork sdílel chatku s obludou, které říkal Godzilla, prastarymi naftovými kamny, která zabírala podstatnou část prostoru pod domkem. Godzilla měla dost vrtošivou náтуру, což se projevovalo tak, že jí Cork musel čas od času ušetřit pořádný kopanec do hořáku. Kdykoliv stará kamna v zimě burácivě naskočila, trubky nahoře v chatce se divoce rozklepaly a poplašily nejednu Corkovu návštěvu. Doufal, že přes sezónu vydělá dost, aby mohl Godzillu vyměnit za něco novějšího a tiššího, něco, co by spalovalo čistý přírodní plyn a ne smrdutý topný olej. Jenomže zaměstnávat Annie s Jenny na celé léto spolkló všechny úspory, které si dával stranou. Vzhledem k tomu, jak moc si ty měsíce strávené s dcerami užil, mu to ale připadalo jako férový obchod.

Cork zatáhl za šňůrku stropního světla a obešel Godzillu. Zamířil k černému kufru připlácnutému ke zdi pod dvěma poličkami plnými zavařovaček. Sklenice byly dárek od Rose.

Byla v nich zavařená rajčata, višňový džem, čalamáda, nakládaná melounová kůra. Přestože s její sestrou už žili odděleně, Rose se o Corka dál starala po svém a s o to větší vervou.

Otevřel kufr. Na vrchu ležela srolovaná medvědí kožešina. Zvedl ji a potěžkal v ruce. Většinu váhy tvořila osmatřicítka Smith Wesson, model deset vojenského a policejního speciálu, zabalená ve voskovaném plátně uvnitř. Medvědí kůže i revolver se pojily ke dvěma nejdůležitějším mužům v jeho minulosti. Zbraň patřila jeho otci, když dělal šerifa v okrese Tamarac, a Cork ji nosil během své vlastní služby na těžce stanici. Kůži mu odkázal Sam Zimní měsíc a byla věčnou připomínkou toho, jak mu Sam zachránil život – tolika různými způsoby – poté, co jeho otce zabili. Byly to násilné symboly, to ano. Ovšem o vzpomínky, které pro Corka zpodobňovaly, opíral většinu svých představ o tom, co znamenalo být mužem.

Pod sbalenou kožešinou ležely složené zažloutlé svatební šaty, které patřily jeho matce. Než kufr připadl jemu, ukryvaly se v něm hlavně matčiny poklady. Když na naléhání své ženy opouštěl dům na Gooseberry Lane, dům, ve kterém vyrostl, byl kufr jednou z mála ne zcela nezbytných věcí, které si s sebou odnesl. Selhal už v tolika povinnostech, že nemohl připustit, aby se opatrovnictví matčiných cenností stalo jednou z nich. Cork zvedl svatební šaty a opatrně je položil na medvědí kožešinu. Podstatnou část zbývajících objemu kufru zabíraly krabice starých fotografií. Když byla matka ještě naživu, věčně se je chystala roztřídit, uspořádat, založit do alb. Nikdy se k tomu nedostala. Zůstala po ní změř životů rozdrobených do kratičkových okamžiků. Cork se začal probírat jednou z krabic. Ani už si nevzpomínal, kdy je naposled viděl, a nebýt tak soustředěný na svou misi, nejspíš by prohlížením těch dílků skládačky svého života strávil hezkou dobu. Zabrало dobrou hodinu, než ve třetí krabici konečně našel fotku, kterou hledal. Byla černobílá a vyfocená fotoaparátem Kodak, na který si moc dobře pamatoval. Byl na ní rodinný dům

na Gooseberry Lane okolo roku 1961. Na trávníku před ním mžouraly do slunce jeho matka, její sestřenice Ellie Grandová a její dvanáctiletá dcera Marais, všechny oblečené ve vzorovaných šatech po lýtka. Ten rok se z Twin Cities přestěhovaly do Aurory poté, co Ellie konečně vzdala svoji snahu stát se městskou indiánkou. O otci Marais podle všeho nikdo nic nevěděl, a pokud ano, tak o něm nikdy nemluvili. Z důvodů, které Cork nikdy pořádně nechápal, nebyla Ellie Grandová v rezervaci Železné jezero vítána, a Corkova matka jí nabídla útočiště v domě na Gooseberry Lane. Ellie Grandová tak skoro rok spala v pokoji pro hosty a Marais v šici dílničce.

Marais Grandová se nepodobala žádné dívce, jakou Cork kdy poznal. Připomínala mu nějakou východoindičskou princeznu – měla dlouhé černé vlasy, v očích zlatý prach, jemné elegantní rysy a pleť tmavší než jakýkoliv Odžibvej, kterého kdy potkal. Hned se do ní zamiloval. Marais, která byla o tři roky starší, z něj měla jenom legraci. Zpočátku mu říkala Odžib, což znamenalo „stín“ nebo „duch,“ protože ji sledoval, kudy chodila. Později ho přejmenovala na Nišíme, „mladšího bratra“.

Prohrabal se ještě trochu v té samé krabici a vytáhl fotku Pekárničky u Ellie, starého domku na okraji města, na který Ellie Grandové půjčila peníze Corkova matka, aby z něj vybudovala oblíbenou destinaci letních turistů. Našel i fotku, kterou pořídil on sám na bluegrassovém festivalu ve Windomu ten rok, kdy tam Marais získala první místo. Bylo jí šestnáct, vypadala překrásně, šťastně. Všechno to neštěstí bylo ještě daleko.

Byl už unavený, když narazil na několik článků secvaknutých k sobě. Šlo o sérii reportáží ze *St. Paul Pioneer Press* ohledně vraždy Marais Grandové v jejím domě v Palm Springs. Prolétl je, aby si osvěžil paměť. Hlavní podezřelý byl tenkrát muž jménem Vincent Benedetti, majitel kasina v Las Vegas nesoucího název Purple Parrot, s údajnými vazbami

na organizovaný zločin. V bouři klepů, která se strhla krátce po události, se proslýchalo, že s Marais Grandovou měli milostné pletky.

Cork opatrně vrátil všechny věci do kufru s výjimkou první fotografie Marais před domem a medvědí kožešiny. Fotku si strčil do kapsy. Kůži chvíli držel v rukou a přemítal nad tíhou věci, která v ní byla ukrytá. Sam Zimní měsíc mu kdysi vyprávěl, že všechny věci vytvořené Giči Manituem, velkým duchem, mají mnoho účelů. Bříza skýtá úkryt zvířatům, dává nám kůru na kánoe a dříví na podpal. Jezero je domovem ryb, pitnou vodou, chladivým místem za parného dne.

Ale zbraň. Jaký jiný účel měla zbraň kromě zabíjení?

Cork vrátil kožešinu do kufru, zaklapl víko a otočil se zády k další nezodpovězené otázce.

5

KDYŽ ČTVRT HODINY NATO ZAZVONIL TELEFON, Cork zrovna vylézal ze sprchy.

„Corku? Tady Wally Schanno.“

Cork si ručníkem sušil hrudník. Z ručníku se linul zatuchlý zápach a Cork si v hlavě udělal poznámku, že bude muset vyprat.

„Ahoj, Wally. Co se děje?“

„Můžeš se stavit u mě v kanceláři? Někdy brzy?“

„Jak brzy? Ještě jsem ani nevečeřel a pořádně mi vyhládl.“

„Vezmi si burger, můžeš si ho sníst u mě.“

„Burgery jím od rána do večera. Co potřebuješ?“

„Povím ti to, až tě uvidím. Hlavně sebou hoď.“

„A co takhle prosím?“

Šerif Wally Schanno se na druhém konci linky odmlčel. „Prosím,“ zabručel nakonec.

O dvacet minut později už Cork parkoval svoje Bronco před Kanceláří šerifa okresu Tamarac. Noční služba, zástupkyně Marsha Drossová, ho bzučákem pustila skrz bezpečnostní dveře.

„Jsou u šerifa,“ informovala a pokynula hlavou ke dveřím kanceláře.

„Oni?“

„Šacuju je na FBI, možná BCA. Všichni jsou důležití jak schody.“

„Máš tušení, co chtějí?“

Pokrčila rameny. „Ani zbla. Ale pokaždé, když šerif vykoukne, vypadá, jako by mu na střevě přibyl další uzel.“

Cork zaklepal na dveře, a když zevnitř zaslechl Wallyho zabručení, otevřel je.

Šerif Schanno seděl za stolem, za kterým téměř osm let sedával i Cork. Uplynulo příliš mnoho času, aby k tomu muži, který ho nahradil, pořád ještě cítil nějakou nevraživost. Schanno sám byl beztak jediný šedý vlas od odchodu do důchodu. Byl luterán, zavilý republikán a ne tak úplně špatný šerif. Byl to kus chlapa a musel nosit boty na objednávku, měl obrovské ruce s dlouhými pokřivenými prsty. Momentálně na sobě měl bílou košili a šedé kalhoty, které mu držely na černých kšandách. Vypadal zmoženě, ale to u něj nebylo nic nového. Jeho manželka Arletta trpěla Alzheimerovou chorobou a šerif Schanno, který pendloval mezi službou voličům a službou manželce, měl ty svoje obří tlapy věčně plné práce.

Jako netrpělivý policista dirigující dopravu ho mávnutím pozval dovnitř. „Zavři za sebou.“

„Taky tě rád vidím, Wally,“ na to Cork.

V Schannově kanceláři byla trojice dalších mužů. Dva černoši a jeden běloch. Měli na sobě obleky, ale dva z nich měli sundané sako, povolenou kravatu a vyhrnuté rukávy. Okna byla zavřená a teplý vzduch v místnosti mírně zaváněl potem nervózního osazenstva. Muži stáli v hloučku před mapou přilepenou na stěnu kanceláře. Když Cork vešel, otočili se jeho směrem. Cítil, jak jejich oči přejíždějí po každíčkém centimetru jeho bytosti, jejich obličejové ovšem dávaly najevo asi tolik emocí, jako kdyby kanceláři zavanul průvan.

Nejvyšší z mužů k němu vykročil a podával mu ruku.

„Pane O'Connore, zvláštní agent Booker T. Harris. FBI. Vedu vyšetřování. Vážím si toho, že jste dorazil.“

Podobně jako jeho hluboký odměřený tón byl i jeho stisk pevný a rozhodný. Byl to člověk zvyklý velet. Vlasy střižené

na krátko měl převážně černé, ačkoliv na skráních už mu vyrážely šediny. Pokožku měl spíš světlejší, odstínu javorového dřeva.

„Agente Harrisí,“ řekl Cork a pokynul mu hlavou.

Harris se otočil na nejbližšího z kolegů, muže, jehož pleť byla tmavě hnědá s nepatrnou příměsí červené, jako skořicový čaj. „Tohle je zvláštní agent Sloane.“

Sloane Corkovi připomínal jednoho obránce amerického fotbalu, kterého znával na vysoké, menšího, dobře stavěného muže. Ale pokud Sloane kdy fotbal vůbec hrál, to nejlepší už měl dobrých třicet let za sebou. Většina jeho svalů přetekla v tuk, ačkoliv v jeho rozložitě hrudi a ramenou se stále zračila spousta síly. Cork si s agentem Sloanem potřásl rukou, stisk měl obstojný. Mužovy vodnaté hnědé oči vypadaly unaveně. Rukávy měl vyhrnuté a tučná předloktí mu pokrývaly bílé jizvy, takže jeho pokožka připomínala poškrábaný mahagon.

„A tohle je zvláštní agent Grimes.“

Grimes byl štíhlý a usměvavý. Červenohnědé vlasy měl střižené po vojensku, dolní čelist ostrou jako mačeta a bělo- modré oči jako rozžhavenou ocel, dlaň měl samý mozol. Jeho opálená tvář byla posetá hlubokými vráskami člověka, který trávil spoustu času na slunci.

„Posaď se,“ vybídl ho Schanno.

Cork si sedl a bedlivě si prohlížel mapu na stěně. Byla to topografická mapa Hraničních vod.

„Půjdu přímo k věci, pane O'Connore,“ začal Harris. Zády se ležerně opřel o šerifův stůl způsobem, jako by se v kanceláři pomalu zabydloval, jako by se z ní stávalo jeho vlastní teritorium. „Šerif mě ujistil, že se vám dá věřit. Máme tu problém a budeme potřebovat vaši pomoc.“

„Pokračujte,“ pobídl ho Cork.

Harris sáhl do kufříku na podlaze, vytáhl z něj složený bulvární plátek a podal ho Corkovi. Hlavní titulek hlásal OD- MĚNA 10 000 DOLARŮ! Pod ním byla obrovitá barevná

fotografie ženy jménem Shiloh. Byl to ten druh fotografie, kterou by si každý – muž nebo žena – přál spálit. Ženina kůže se mastně leskla a z očí jí prýštila zlost, fotoaparát zachytil její pokroucenou, bleskem ozářenou tvář s odhalenými zuby zrovna v momentě, kdy cosi utrousila na adresu fotografa. Působila dočista šílená, ani trochu se nepobodala té jemné ženě z céděčka, které mu odpoledne ukázal Willie Raye. Popisek pod snímkem vyzýval POMOZTE NÁM NAJÍT SHILOH A SHRÁBNĚTE DESET TÁCŮ!

„Je to jenom lákadlo,“ vysvětlil Harris. „Tenhle plátek celé dva měsíce od jejího zmizení hlásí, že ji lidé viděli všude možně. V New Yorku, Paříži, Santa Fe, Gracelandu. My ale máme důvod věřit, že je ve skutečnosti někde tady u vás, pane O’Connore.“

„Jaký důvod?“ chtěl vědět Cork a vrátil noviny Harrisovi.

„Pádny důvod,“ odvětil Harris a nechal je spadnout na stůl.

„Dobrá,“ na to Cork. „Řekněme, že tu opravdu je. Co chcete ode mě?“

„Víme, že ji nějaký indián před časem zavedl do kanoistické oblasti v přírodní rezervaci Hraniční vody. Potřebujeme zjistit totožnost toho muže, abychom ji našli. Šerif se domnívá, že byste nám v tom mohl pomoci.“

V místnosti bylo horko. Cork měl sto chutí poprosit Wallyho, aby otevřel okno a pustil dovnitř trochu chladného podvečerního vzduchu a nechal vyvanout nervózní odér, který se v ní vznášel.

„Říkal jste, že se vytratila,“ poznamenal Cork. „Dobrovolně?“

„Ano. Mluvili jsme s její agentkou a manažerem. Oba tvrdí, že to bylo její vlastní rozhodnutí, ale nic víc nevěděli. Zdá se, že kolem toho dělala tajnosti a rozhodla se velmi náhle.“

„Proč se po ní tedy vůbec pídít? Připadá mi, že chce trochu soukromí, na to má právo.“

„Máme své důvody,“ odpověděl Harris.